

Taxatorer have tilfrevet den Ledende i Anledning af denne Betænkning, som de vare bleve bekendte med. Disse Taxatorer, hvoraf som bekendt 2 ere udmeldte af Indenrigsministeren og 2 af Hof- og Stadsretten, saavidt jeg erindrer, sige i deres Brev: „Det har maattet forundre os at see os i Udførelsen af det os paalagte Hverv omtalte i en Tone, som om vi ikke skulde være selvstændige nok til at tilbagevise en uberettiget Indskyldelse, om og naar en saadan fra nogensomhelst Side maatte foresøges udøvet paa os under den Gjerning, som vi have aflagt Ed paa at røgte efter vort bedste Skjon. Det er os imidlertid en behagelig Grindring, at en saadan Conflict ingenfinde opstod ved de Forretninger, hvis Ledning De varetog. Deres Nærværrelse og Medhjælp var langtfra at være forhindrende eller generende for os; tværtimod har den lettet os vort Arbejde væsentligt. Vi indsee overhovedet ikke, hvorfor vi, der ikke kunne offere vor Tid i noget stort Omfang til den Slags communale Pligter, skulde give Afkald paa at see Arbejdet forberedt og lettet for os, efterat der baade fra Indenrigsministeriet og af Krigsministeren er blevet gjort opmærksom paa, at de i Bygningelovens § 27 foreskrevne almindelige Regler give os Ret til at forlange os en saadan Hjælp tildeelt.“

Dy det er vist ganske sandt, at det vilde være en ganske urimelig Fordring til Taxatorerne, navnlig naar der foreligger Sag, der er saa compliceret som denne, at de skulde gaae ind paa den uden nogensomhelst Ledning. Det hedder nu videre: „De paa Betænkningens 3die Side, 2den Sp. forførte særlige Ankerimod Deres Deeltagelse i den hele Forretning ere os deels aldeles usforstaaelige, nemlig i Henseende til Betegnelsen „fuldstaltig“ og til „veiledende Forrifter“, deels vidne de om, at Udvalget ikke har læst Protocollet nøagtigt igjennem, da ellers Ankerne om Mæglingssorlaget og om Protocoltilførelsen ikke kunde være fremkomne. Hvad tilfaldt Anken angaaer over, at vi ikke af egen Drift eller paa Forlangende af Grundejerne have taxeret Bygninger, for hvilke Staten ingen Erstatningspligt vedkjender sig, saa finde vi det hoist besynderligt, at man kunde vente, at vi skulde taxere andre Gjenstande, end de, der vare os opgivne af

den Autoritet, der havde requireret vor Taxation. At vi ikke vilde indlade os i en personlig Rettsdiskussion med Hr. Overretsprocu-  
rator Herforth, men havde anmodet Hr. Oversten om at føre Ordet ved dens Afvisning ved Protocoleringen, vil De vistnok selv kunne erindrer.“ Det er et Brev, som er undertegnet af de 3 af Taxatorerne, og som den fjerde senere har tiltraadt ved et Telegram, da han ikke selv var tilstede. Det vil deraf sees, hvorledes selve Taxatorerne, der ere ansete og paalidelige Mænd, have opfattet den Delegeredes Stilling, og hvorledes de opfatte den Maade, hvorpaa Udvalget omtaler deres Virksomhed. Udvalget gaaer nu videre og siger: „Den Stilling, som Krigsministeriets Delegerede saaledes har indtaget under Taxationsforretningerne, savner Gjennemsel.“ Jeg troer dertil ganske simpelt at kunne svare, at denne hele Fremstilling af Udvalget savner al Gjennemsel. Der er fuldstændig Gjennemsel for den Delegerede for Alt, hvad han har gjort, og hvorledes Udvalget kommer til at frastrive hans Stilling Gjennemsel, fatter jeg ikke. Det hedder saa videre: „Det Ministerium, i hvis Haand Gjennemførelsen af Loven af 6te Jult 1867 var lagt, har vistnok behovet en Delegeret, der skulde indfinde sig paa de Steder, hvor Taxationscommissionen sattes, for at paavise, hvad der skulde erproprieres, og hvor der i hvert enkelt Tilfælde kunde tages af Statens Grund til Magelæg, samt iøvrigt, hvor det forlangtes, give Oplysninger og imødegaae mulig urigtige Forebringender i Henseende til Factum fra de Interesserede; men udover den Grændse har der ikke været nogen berettiget Plads for dette Ministeriums Delegerede.“ Det er paa denne Maade, at Udvalget begrundet en saa stærk Udtalelse som den, at det beklager, at Krigsministeren ikke omhyggeligere har sørget for Overholdelsen af de i Loven foreskrevne Former. Man kunde nu ganske vist berolige sig ved, at dersom Krigsministeren ikke havde overholdt de i Loven foreskrevne Former, saa vilde dette jo invaliderer hele Taxationen, og det vilde altsaa, naar disse Sager kom for Domstolene — og der vil jo uden Tvivl nok findes Eodsetere, som vilde benytte disse Omstændigheder til at faae Taxa-